

Vlaams
Parlement

vergadering **C7 – LEE2**
zittingsjaar 2013-2014

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 2 oktober 2013

INHOUD

Interpellatie van de heer Ivan Sabbe tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de vernietiging van de deelplannen Chartreuse, de Spie en Blankenbergse Steenweg door de Raad van State en de gevolgen ervan voor de stadionplannen van Club Brugge - 158 (2012-2013)	3
Vraag om uitleg van de heer Jurgen Vanlerberghe tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het plan van aanpak voor het wegwerken van overbodige tracés en bufferstroken - 2325 (2012-2013)	14

■

Voorzitter: de heer Bart Martens

Interpellatie van de heer Ivan Sabbe tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de vernietiging van de deelplannen Chartreuse, de Spie en Blankenbergse Steenweg door de Raad van State en de gevolgen ervan voor de stadionplannen van Club Brugge - 158 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Voorzitter, minister, collega's, de Raad van State heeft de deelplannen Oostkampse Baan-Chartreuse en Sint-Pietersplas-De Spie vernietigd. Het gaat om twee deelgebieden binnen het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) afbakening regionaalstedelijk gebied Brugge: de stadionplannen in Chartreuse, zijnde het deelgebied 24 Oostkampse Baan-Chartreuse, en de al even belangrijke plannen voor nieuwe bedrijventerreinen aan De Spie van 20 hectare en aan de Blankenbergse Steenweg van 80 hectare in het noorden van Brugge, zijnde het deelgebied 16 Sint-Pietersplas-De Spie.

Die vernietiging is allerminst een verrassing, minister, want eind december 2012 adviseerde de auditeur van de Raad van State al om de deelplannen Chartreuse, De Spie en Blankenbergse Steenweg te vernietigen op basis van het milieueffectenrapport (MER), de waterhuishouding en de mobiliteit. De reden van de vernietiging is dat er bij de totstandkoming van het GRUP afbakening regionaalstedelijk gebied Brugge onvoldoende rekening is gehouden met het MER. U, uw regering en uw administratie wisten dat het MER de site Chartreuse uit een vijftal mogelijke locaties had beoordeeld als de site met de meest ongunstige gevolgen voor het leefmilieu.

De Vlaamse Regering is er geenszins in geslaagd om haar zienswijze voldoende te motiveren en beargumenteren, in het licht van de milieubeoordeling in het MER. Ze is er dus niet in geslaagd om een pertinent antwoord te geven op de in het plan-MER gedane vaststellingen. De Vlaamse Regering is zich krampachtig blijven vastklampen aan de procedure voor de Raad van State, in plaats van te anticiperen op een zo goed als zekere vernietiging van de deelplannen Chartreuse, De Spie en Blankenbergse Steenweg, om op die manier een doorstart te maken.

Daardoor lopen niet alleen de stadionplannen – toch niet onbelangrijk – van Club Brugge nog meer vertraging op, maar is er ook heel wat tijd verloren inzake de realisatie van de bedrijventerreinen op De Spie en de Blankenbergse Steenweg. Door deze situatie, noem het toch een beetje een knoeiboel van de Vlaamse Regering, zijn we twee jaar na de definitieve vaststelling van het GRUP door de Vlaamse Regering nog steeds geen stap verder. De trein der traagheid rijdt verder.

In antwoord op mijn schriftelijke vraag van 9 februari 2012 liet u weten, minister, dat de juridische dienst oordeelde dat een herneming van het GRUP vanaf de voorlopige vaststelling aangewezen was. U zei dus zelf dat het aangewezen was om het GRUP te hernemen. Aangezien het hernemen van de goedkeuringsprocedure van het GRUP vanaf voorlopige vaststelling ongeveer tien maanden vereist, zullen de stadionplannen ten vroegste in het voorjaar van 2014 opnieuw concreet vorm krijgen.

In Het Nieuwsblad van 21 september 2013 stelt de Brugse schepen van Ruimtelijke Ordening Franky Demon dat de Vlaamse overheid nu aan zet is. In hetzelfde artikel lezen we dat de woordvoerder van Club Brugge aangeeft dat de club al een tijdje met de stad Brugge en de Vlaamse overheid aan tafel zit voor een nieuw project, dat al naar een vrij concrete vorm geëvolueerd zou zijn.

Minister, in het licht van wat ik heb aangehaald en mijn aanmaningen in het verleden, na het advies om er iets aan te doen, hoe reageert u nu op de vernietiging door de Raad van State van de deelplannen Chartreuse, De Spie en de Blankenbergse Steenweg? Graag krijg ik toch werkelijk een onderbouwde reactie op de inhoud van de uitspraak, de vernietiging dus.

Waarom bent u zich blijven vastklampen aan de procedure voor de Raad van State, terwijl u toch de mogelijkheid had om in plaats daarvan te anticiperen op de algemeen verwachte vernietiging van de deelplannen? Wanneer hebt u laatst overleg gepleegd met de stad Brugge en respectievelijk Club Brugge? Wat waren de conclusies en resultaten van die overlegmomenten? Hebt u na de vernietiging door de Raad van State al rond de tafel gezeten met de stad Brugge en Club Brugge? Kunnen we al concrete conclusies en resultaten van u vernemen?

Hoe ziet het vervolgtraject er nu uit, zowel voor de stadionplannen als voor de bedrijventerreinen? Houdt u vast aan Chartreuse als locatie voor het nieuwe voetbalstadion? Hebt u een nieuwe locatie gevonden? Hebt u andere ideeën? Welke aanpassingen zult u aanbrengen om tegemoet te komen aan de verzuchtingen van de Raad van State?

Kunt u concreet al maatregelen nemen om in geval van een herneming van de goedkeuringsprocedure de doorlooptijd zo beperkt mogelijk te maken? Hoe zult u binnen de kortst mogelijke termijn zorgen voor een juridische basis voor de verdere ontwikkeling van de regionale bedrijventerreinen en de site Chartreuse?

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Minister, vorige keer heb ik ook opmerkingen gemaakt. Na het advies van de auditeur was de uitspraak te verwachten. Iedereen wist eigenlijk zeer goed waar we naartoe gingen. Meestal volgt men de adviezen van de Raad van State, zeker wanneer ze negatief zijn. Als ze positief zijn, beslist men soms toch nog iets negatiefs. Ik had toen al voorgesteld, en dat vind ik spijtig, om de beslissing in te trekken over de deelgebieden. U werd verzocht om uw beslissing opnieuw te nemen met voldoende motivering. Ik weet dat de motivering van dergelijke beslissingen moeilijk is en bijzonder nauwgezet moet verlopen. Eigenlijk luidt de kritiek van de auditeur van de Raad van State dat het in principe op Chartreuse kan, maar dat de motivering, waarin de Blankenbergse Steenweg en De Spie worden afgewezen, alsook de communicatie hierover, niet voldoende voorziet in een voldoende nauwgezette afweging van de redenen waarom toch voor Chartreuse en niet voor andere locaties wordt gekozen.

Iedereen in Brugge vraagt zich af of het nu zo moeilijk is in Brugge een stadion te bouwen. Wie voor ruimtelijke ordening bevoegd is, heeft het moeilijk dit uit te leggen. Veel processen spelen hierin een rol. Mijn vraag is hoe de minister dit op een zo kort mogelijke en voldoende gemotiveerde wijze wil oplossen.

Minister, zult u voor een nieuwe formulering kiezen? Wat zal het programma zijn? Wilt u enkel kiezen voor een stadion of wilt u een stadion met 40.000 zitjes, 7000 parkeerplaatsen in een toren met veel kantoren erin en bovendien nog een winkelcentrum erbij? Dat laatste was het aanvankelijk programma op Chartreuse. Tijdens de tweede fase is gebleken dat dit allemaal op het kleine deelgebied van Chartreuse – slechts 17 hectare groot – moest worden gerealiseerd. Na het advies van het regionaal sociaal-economisch overlegcomité (RESOC) West-Vlaanderen hebt u dan een ander programma voorgesteld. U hebt de helft van de kantoren geschrapt. Dit zou het wat draaglijker moeten maken op dit kleine, watergevoelige gebied, waar ook nog eens vleermuizen wonen. U moest dan ook heel wat problemen oplossen. Kiest u voor een verlicht programma op Chartreuse of stapt u af van Chartreuse als locatie en kiest u voor de Blankenbergse Steenweg of voor De Spie?

Mijn volgende vraag heeft misschien weinig met ruimtelijke ordening te maken. In dit geval heeft het er echter wel iets mee te maken. Het gaat me om de financiën. We moeten eerlijk zijn. De locatie hangt samen met de financiering. Binnen de ruimtelijke ordening kan dit argument absoluut niet worden gebruikt. Als beleidsmakers moeten we hier echter rekening mee houden. We kunnen over een heel mooi plan en een mooie locatie beschikken, maar als het zo onbetaalbaar is dat niemand er iets wil bouwen, komt er ook niets.

Minister, u bent ook bevoegd voor de beleidsdomeinen Sport en Begroting. We horen vaak kritiek. U wilt wel stadions bouwen, maar de vraag is dan welke taal daar moet worden gesproken. Als minister van Sport zou het minstens uw ambitie moeten zijn te evolueren naar stadions die in Europa mogen worden gezien. Dit moet het de sport mogelijk maken op internationaal vlak mee te kunnen. Als er meer toeschouwers zijn, zijn er meer inkomsten en kunnen betere spelers worden aangekocht. Daar hangt het ook van af.

Ik ben zeer benieuwd naar uw antwoord. Ik vrees echter dat u me zult teleurstellen en zeer vaag zult blijven. Als lid van het Vlaams Parlement en als gewezen schepen van de stad Brugge vertegenwoordig ik hier niet enkel de 120.000 inwoners van de stad, ik vertegenwoordig heel Vlaanderen en specifiek ook alle supporters van Club Brugge. Zij wachten op een zeer duidelijk antwoord. De stilstand moet worden doorbroken. U moet ons hiervan bevrijden.

De voorzitter: Mevrouw Bruyninckx heeft het woord.

Mevrouw Agnes Bruyninckx-Vandenhoutd: Voorzitter, halverwege december 2012 heeft de Raad van State de twee deelplannen van het GRUP voor de afbakening van het regionaalstedelijk gebied Brugge vernietigd. Meteen moeten we ook de plannen voor het nieuw voetbalstadion in het Chartreusegebied en de plannen voor de nieuwe bedrijventerreinen ten noorden van Brugge opbergen.

De Vlaamse Regering en de minister van Ruimtelijke Ordening in het bijzonder hebben op geen enkel ogenblik op deze te verwachten beslissing van de Raad van State geanticipeerd. Bijgevolg lopen de stadionplannen voor de topclub Club Brugge en de realisatie van de noodzakelijke bedrijventerreinen andermaal vertraging op. Concreet staat de Vlaamse Regering twee jaar na de goedkeuring van het GRUP in verband met dit stadionsdossier nog geen stap verder. Wat in Gent kan, kan in Brugge blijkbaar niet.

Blijkbaar kan de toekomst van een van onze topclubs, Club Brugge, en ook de toekomst van Cercle Brugge, de N-VA, die in Brugge in de oppositie zit, weinig schelen. De administratie is blijkbaar weinig gehaast om zelf nieuwe voorstellen naar voren te brengen. Volgens de Raad van State was de keuze van het Vlaamse Gewest voor Chartreuse onvoldoende onderbouwd. Ik vind dit nog altijd onbegrijpelijk.

De enigen die de minister blij heeft gemaakt, zijn de deelgemeente Zedelgem, waar voor overlast werd gevreesd, en het groene actiecomité De Witte Pion. Zij zijn blij met een dode mus. Dat de mus dood is, betwijfelt alvast niemand meer. Degenen niet blij zijn, zijn de mensen die jaar en dag voor een nieuw stadion hebben geijverd. Het gaat om al die tienduizenden voetbalsupporters en om Voka West-Vlaanderen, dat de vernietiging van het deelplan onthutsend noemt. Welke groep de meerderheid vormt, hoef ik hier allicht niet te vermelden.

Minister, aangezien de Brugse schepenen zwijgplicht hebben gekregen, veronderstel ik dat u hier ook weinig prijs zult geven. Ik zou willen weten of u nog tijdens deze legislatuur, die binnen enkele maanden eindigt, met concrete plannen zult komen. Zal dit dossier aan de lijst met de vele beloofde maar niet opgeloste dossiers van de Vlaamse Regering worden toegevoegd?

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, de collega's trekken van leer tegen deze minister en tegen deze Vlaamse Regering. Maar laat ons eerlijk zijn, collega's: het zou toch verbazen als een dergelijk ingrijpend project zonder problemen doorgang zou hebben gevonden. We weten dat de open ruimte in Vlaanderen schaars is en steeds schaarser wordt. De percelen die overblijven, zijn ofwel landschappelijk waardevol, ofwel waterziek, ofwel zit er wat erfgoed, ofwel is het te dicht bij een woonzone, ofwel is de ontsluiting te moeilijk, ofwel is er niet meteen een oplossing voor de mobiliteit. Het is in dit dossier niet anders. Welke minister dit

dossier ook in handen heeft, de problemen zijn dezelfde, vrees ik. Dit wou ik toch even gezegd hebben.

Minister, misschien is een pleidooi voor creativiteit hier op zijn plaats. Dan gaat het niet alleen over dit dossier, het is een algemene opmerking. Zijn er sites die kunnen worden opgewaardeerd? Zijn er meer mogelijkheden op reeds aangesneden sites via inbreiding? Wat bedrijventerreinen betreft, geloof ik nog altijd in de mogelijkheden om wat in de hoogte te werken en compacter te bouwen. Dat kan niet overal, maar soms wel. Misschien moeten we in het algemeen wat creatiever zijn.

Minister, wat de Brugse regio betreft, twijfelen collega's eraan of u daar genoeg op hebt ingezet, maar ik neem aan dat u toch met de lokale overheid en de betrokkenen op zoek gaat naar alternatieven. Maar dat hoor ik ook graag van u.

De voorzitter: Mevrouw Kindt heeft het woord.

Mevrouw Els Kindt: Ook vanuit onze fractie sluiten wij ons aan bij de bezorgdheden van de collega's. Er zijn twee belangrijke topics. Enerzijds is dat het aantrekken van externe investeerders, maar als er geen bedrijventerreinen kunnen worden gerealiseerd, is dat natuurlijk een groot probleem. Anderzijds is er het voetbalstadion. We zijn uiteraard ook benieuwd naar uw antwoord.

De heer Bart Martens: Mijnheer Vandaele, ik hoor bij u een zeker defaitisme, van 'rien ne va plus', we kunnen hier niets meer realiseren. Ik denk dat we de arresten van de Raad van State eens goed moeten analyseren en zien hoe we daar lering kunnen uit trekken voor de toekomst.

Een van de problemen die de Raad van State opmerkt, is dat er in het milieueffectenrapport voor de mobiliteit en de ontsluiting van wordt uitgegaan dat er een lightrailstation komt en dergelijke meer, terwijl er in het ruimtelijk uitvoeringsplan de mogelijkheid, de optie van een dergelijke railway wordt geschetst, maar dat het natuurlijk geen garantie is dat die er ook zal komen.

Eigenlijk zien we hetzelfde mechanisme bij Uplace, waar men in het milieueffectenrapport van uitging dat er een modal split zou komen, een verdeling over de verschillende vervoerswijzen, waar ook het openbaar vervoer een belangrijk deel van het transport voor zijn rekening zou nemen. Maar ook daar zagen we noch in de vergunning noch in het ruimtelijk uitvoeringsplan de garanties dat de openbaarvervoerinfrastructuur er ook zou komen.

Laat ons dus voor de toekomst lessen trekken uit de arresten van de Raad van State en werk maken van een meer sturende in plaats van een volgende mobiliteit en een meer sturend openbaarvervoersnetwerk in plaats van ervan uit te gaan dat dat er wel zal komen en dat dat wel een oplossing zal krijgen in de toekomst. Het is duidelijk dat de Raad van State er geen genoeg mee neemt dat in het milieueffectenrapport als hypothese ervan wordt uitgegaan dat de openbaarvervoerinfrastructuur er in elk geval zal komen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik heb een vrij uitgebreid antwoord voorbereid. Mijnheer Sabbe, u hebt gelijk dat op 20 september de vernietiging is gebeurd voor het deelgebied Chartreuse, waar het voetbalstadion zou komen. U weet dat toen we de plan-MER maakten, er vijf mogelijkheden waren: Chartreuse, de Oostkampse Baan, de Blankenbergse Steenweg, De Spie en Jan Breydel. Die vijf locaties werden geselecteerd uit een nog groter aantal, om dan de plan-MER te maken.

Wegens samenhang en om geen hypotheek te leggen op de toekomst, heeft de Raad van State de sites van de Blankenbergse Steenweg en De Spie als potentiële inplantingsplaats van het stadion eveneens vernietigd. Die twee sites heeft men dus vernietigd omdat als men die vandaag zou bevestigen als bedrijventerreinen, men daar morgen geen mogelijkheid meer

heeft voor een stadion. Het is de Raad van State die die drie dingen aan elkaar heeft gekoppeld.

U vraagt om wat dieper in te gaan op de vernietiging. Vooral het tweede middel en het eerste onderdeel van het eerste middel hebben tot de vernietiging geleid. Ik ga er even dieper op in. Het tweede middel houdt in dat volgens de Raad van State de mobiliteitsimpact niet op een voldoende dwingende en rechtszekere wijze wordt geregeld. Zoals de voorzitter zei, wordt er in het GRUP van een substantiële verhoging van het gebruik van het openbaar vervoer uitgegaan. Uit het plan-MER blijkt dat de realisatie van het treinstation op de spoorlijn Brugge-Kortrijk noodzakelijk is om de modal shift te realiseren. Voor de realisatie van het station bieden de stedenbouwkundige voorschriften volgens de raad nu onvoldoende garanties. Ter oplossing van de mobiliteitsproblematiek wordt er dus uitgegaan, aldus de raad, van een cruciaal geachte maatregel waarvan de realisatie niet vaststaat of onvoldoende gegarandeerd is.

Dat is een hele discussie die je kunt voeren of niet kunt voeren. Ik geef weer wat de Raad van State zegt. Men kan zich natuurlijk afvragen of dat station er moet komen als het stadion er niet zou komen, en als men een GRUP zou opstellen voor het station, of men dan niet eerst een GRUP moet maken van het stadion, want het station is niet nuttig als dat stadion niet komt. Maar ik mag het stadion niet maken als ik het GRUP van het station niet zou hebben. Zo kunnen we nog een tijdje bezig blijven. We kunnen ook alles samen doen. Ik geef maar aan dat dat een discussie is die zich ook stelt bij Uplace.

Het eerste onderdeel van het eerste middel heeft betrekking op de volgens de raad gebrekkige doorwerking van het plan-MER in de besluitvorming. Artikel 4.1.7 van het decreet Algemeen Milieubeleid verplicht tot een vergelijking van de in het plan-MER onderzochte alternatieven en wat de gevolgen zijn voor mens en milieu, om dan tot een gemotiveerde keuze voor een bepaald alternatief te komen. Dat geldt volgens de raad des te meer wanneer er, zoals in dit dossier, wordt gekozen voor een alternatief dat in het plan-MER minder heeft gescoord. Die vergelijking moet volgens de raad al in het begin van de planprocedure, dat wil zeggen bij de voorlopige vaststelling, worden gemaakt en niet op het einde van de rit bij de definitieve vaststelling. De raad stelt dat het besluit tot voorlopige vaststelling geen specifieke motivering voor de keuze van de volgens het plan-MER minst geschikte locatiealternatief bevat. Ook bij de definitieve vaststelling van het GRUP is die keuze niet afdoende gemotiveerd volgens de Raad van State.

Dat de zuidelijke locatiealternatieven beter zouden scoren op het vlak van de ontsluitingsmogelijkheden, overtuigt de raad niet. De raad citeert de kritische vaststellingen in het plan-MER betreffende de ontsluiting van Chartreuse en wijst erop dat, wat het openbaar vervoer betreft, het GRUP uitgaat van de maatregel van het treinstation, waar ik het net al over had. Dat wordt noodzakelijk geacht, maar daarvan staat niet vast dat het zal worden gerealiseerd.

Wat u “krampachtig vasthouden” noemt, noem ik degelijk bestuur. De Vlaamse Regering heeft op 4 februari 2011 het GRUP definitief goedgekeurd. Dat GRUP was het resultaat van jaren uitgebreid onderzoek, ook door mijn voorgangers in de vorige Vlaamse Regering, met milieueffectenrapportages, veiligheidsrapportages en talrijk ambtelijk en politiek overleg, waarbij uiteindelijk een consensus werd gevonden. Tijd, geld en mensen werden geïnvesteerd door de vorige en de huidige Vlaamse Regering om dit proces rond te krijgen en een oplossing te bieden voor de maatschappelijke noden in de Brugse regio. Het afbakenings-GRUP bevat meer dan enkel het stadiondossier. Dat hebt u zelf ook naar voren gebracht, mijnheer Sabbe.

De Vlaamse Regering heeft haar beslissing dan ook tot het einde gemotiveerd en verdedigd. Ik denk dat we de verdomde plicht hadden om vast te houden aan de consensus, die ter plaatse was gegroeid tussen degenen die er waren en die we zeer moeizaam hadden bereikt. We hebben dit werk van jaren dus niet zomaar onbedachtzaam overboord gegooid. Ik denk

dat iedereen dat zo verwachtte. Ik ben ervan overtuigd dat we een groot deel van het onderzoek dat in het verleden is gebeurd, opnieuw zullen kunnen gebruiken in het vervolgverhaal van het proces.

Ik ben het wel met u eens dat we bij het verslag van de auditeur de bui al zagen hangen. We hebben dan ook het definitieve arrest uiteraard niet afgewacht om al stappen te zetten en opnieuw rond de tafel te zitten. Dat overleg werd reeds voor de zomer opgestart en loopt nu nog. Niet ik ga bepalen waar het stadion komt, vooral de initiatiefnemers moeten bepalen waar het stadion moet komen en hoe dat eruit moet zien. In eerste instantie heb ik dus gesproken met de stad Brugge en Club Brugge. Er is naar verwezen, maar niet door elke vraagsteller: uiteraard zal ik ook met Cercle Brugge, als betrokken partij, verder aan tafel gaan zitten.

Het laatste overleg vond plaats op 2 september en er is een nieuw overleg in de loop van de maand oktober. Het doel van het overleg dat heeft plaatsgevonden was om enerzijds de standpunten rond de tafel te kennen en anderzijds om te komen tot een positieve doorstart van het stadiondossier. Ik kan u wat vragen meegeven voor een vervolgpiste. Het zijn belangrijke vragen die aan bod zijn gekomen. Staan de verschillende actoren nog altijd achter het project en programma zoals gepland op de site Chartreuse? Blijft Chartreuse een optie om het stadion in te planten? Is het waardevol om de andere onderzochte locatiealternatieven opnieuw tegen het licht te houden? Als de initiatiefnemers zelf geen interesse hebben om het elders te doen, denk ik niet dat het aan ons is om daaraan vast te houden. Welke maatregelen zijn nodig naar milieueffectenrapportering en onderzoek om de doorstart te doen en wat naar financiële haalbaarheid? Daarover hebt u ook gesproken, mevrouw Van Volcem.

Momenteel is er dus nog geen duidelijkheid over een concreet project, noch is het standpunt van de stad Brugge gekend. De gestelde vragen zijn meegegeven als huiswerk, meer duidelijkheid wordt verwacht naar aanleiding van de volgende vergadering, die zoals ik zei nog in oktober zal plaatsvinden.

U kent de gevoeligheid van het dossier. Ik zal pas conclusies trekken als ik duidelijkheid krijg over een concreet project en over de verschillende houdingen van de partners daaromtrent, want niet ik ga bouwen, het zijn de initiatiefnemers die gaan bouwen. De procedure die gevolgd zal worden, is uiteraard afhankelijk van het vervolgverhaal. In het licht van de uitspraak van de Raad van State en het momenteel lopend overleg worden alle pro's en contra's van de verschillende pistes bekeken. Afhankelijk van de verschillende inhoudelijke opties zijn verschillende procedurele benaderingen denkbaar.

In elk geval zal, gelet op het arrest van de Raad van State, minstens een herneming vanaf de voorlopige vaststelling van het GRUP noodzakelijk zijn. In afwachting daarvan heb ik mijn administratie wel al de opdracht gegeven na te gaan of de plan-MER momenteel nog voldoende actueel is en robuust om als basis te dienen voor het vervolgtraject. De sites van De Spie en de Blankenbergse Steenweg werden, zoals ik al zei, door de Raad van State zelf gekoppeld aan het stadiondossier. Deze problematiek zal dus ook verder gekoppeld blijven aan het stadiondossier, de raad heeft ons hiertoe ook juridisch verplicht.

Ik zei daarnet al dat naast Chartreuse de overige locatiealternatieven opnieuw tegen het licht kunnen worden gehouden. Ook de Blankenbergse Steenweg en De Spie komen hierbij eventueel in het vizier, als initiatiefnemers in die richting kijken. Uiteraard blijf ik evenzeer bekommerd om in het Brugse voldoende aanbod voor regionale bedrijvigheid te voorzien. Bijgevolg ben ik het op dat punt met u eens: er moet op korte termijn duidelijkheid komen zowel vanuit het stadsbestuur als vanuit beide voetbalclubs, zodat dit dossier opnieuw op de sporen kan worden gezet en zodat ook de sites van Blankenbergse Steenweg en De Spie gedeblokkeerd kunnen worden.

De richting die de Vlaamse Regering en ik willen uitgaan, is ongewijzigd, namelijk samen met de voetbalclubs en het Brugse stadsbestuur een oplossing bieden aan de verschillende

problematieken die zich in het Brugse stellen, onder meer dat stadion en die bedrijventerreinen. De ondersteuning vanuit Vlaanderen voor voetbalstadions is een interpellatie die morgen in de commissie Sport aan bod komt. Ik nodig u graag uit om dat te komen volgen.

De heer Ivan Sabbe: Minister, u hebt mooie politieke woorden gebruikt, maar u hebt eigenlijk geen antwoorden gegeven. Ik som enkele zaken op. Dit dossier is schrijnend en tekenend voor het immobilisme in de Vlaamse Regering.

Ik bekijk de chronologie. Club Brugge bracht in samenwerking met vastgoedgroep Uplace in september 2007 een alternatief op tafel. U was toen nog bij Voka, minister, dat is duidelijk. In het tv-programma Phara van 21 februari 2008 zei de minister-president dat de regering beslissingen moest en zou nemen over het afbakenen van het stedelijk gebied en het afleveren van een bouw- en milieuvergunning. In dezelfde uitzending zei hij dat hij in maart dat jaar de steden errond zou consulteren en dat er dus vooruitgang zou komen.

En dan, nu komt het, bent u aan zet, minister. Op 11 december 2009 was u al een halfjaar minister van Ruimtelijke Ordening en nam u het besluit met de Vlaamse Regering voor het ontwerp-GRUP voor de afbakening van het regionaalstedelijk gebied Brugge. Oké? Ik heb het nagekeken. Ik heb er ook een actuele vraag over gesteld. We wisten van in november 2011 dat de auditeur een negatief advies had gegeven. Iedereen weet uit ervaring dat als de auditeur een negatief advies geeft, het bijna onmogelijk is dat de Raad van State dat achteraf niet volgt. Alle juristen in deze zaal en erbuiten kunnen bevestigen dat dat in 95 procent van de gevallen zo is. Toen nog heb ik u gevraagd om alstublieft al actie te ondernemen om eventueel een plan B uit te werken voor een nieuw GRUP, dat rekening houdt met de zaken die zijn opgemerkt vanuit de Raad van State.

Het loopt van 2007 tot 2013: zes jaar en er is niets gebeurd. Oké, er zijn dossiers die nog erger zijn, zoals Oosterweel, het Schipdonkkanaal dat we nog altijd niet hebben willen afvoeren en de kater van Uplace, met het grote nadeel dat de Vlaamse belastingbetaler voor Oosterweel en Uplace de factuur gepresenteerd zal krijgen. We weten in deze commissie allemaal dat de aannemers het niet zo zullen laten en een schadevergoeding zullen eisen van Vlaanderen. Gelukkig zitten we hier nog niet in dat stadium, maar we weten toch al in november 2011 dat de Raad van State een negatief advies zal geven.

U zegt dat u voor de zomer overleg hebt gehad maar waarom hebben we in het laatste kwartaal van 2011 en in 2012 geen plan B uitgewerkt? We hadden de opmerkingen van de auditeur kunnen integreren in een nieuw plan dat we opnieuw hadden kunnen indienen of dat we in de lade kunnen leggen om het klaar te hebben. De heer Vandaele zegt dat we vrede moeten nemen met de tergend lange cyclus omdat Vlaanderen steriel is geworden en nu eenmaal niet meer vooruitgaat – dat heb ik toch uit uw woorden kunnen afleiden.

De heer Wilfried Vandaele: Schaarse ruimte in Vlaanderen, maar niet dat Vlaanderen steriel is geworden. Dat is iets anders.

De heer Ivan Sabbe: De ruimte is er en ze ligt aan de autostrade. Die ruimte is er en er waren voldoende mogelijkheden. We hebben uiteindelijk niets gedaan. De auditeur heeft uitspraak gedaan in 2011, en intussen zijn we weer twee jaar verder. Het is 2 oktober 2013, op een maand na is het twee jaar geleden dat de auditeur ons heeft gezegd dat het feest, zoals het ingediend was, niet doorgaat.

Er moet me nog een belangrijke opmerking van het hart. Ik kan me niet voorstellen dat een eigen administratie van de Vlaamse minister van Ruimtelijke Ordening er niet in kan slagen om een GRUP in te dienen dat de toets van de Raad van State doorstaat – een overheid die iets indient en door een ander onderdeel van de gestelde lichamen wordt teruggefloten, de wetgever die een voorstel doet en de rechterlijke macht die dat zomaar kan afschieten. Dan is er toch iets mis met de manier waarop we het GRUP hebben ingediend. Men kan toch anticiperen op de opmerkingen en ervoor zorgen dat wat men indient, de toets van de Raad

van State doorstaat. Wij moeten daar absoluut aan werken. U als overheid en als finaal verantwoordelijke had daarvoor moeten zorgen en moeten zorgen dat we beter konden anticiperen.

Ik stel vast dat er tot op vandaag geen alternatief plan is. U zegt: “Het is het voetbalstadion.” Dat zijn die actoren. “Het is de stad.” Dat zijn die andere actoren. Intussen zijn de ondernemers die in Brugge willen uitbreiden en die uitkeken naar De Spie of een bedrijventerrein, wel de pineut. Uiteindelijk is er dus geen nieuwe ruimte op De Spie of de Blankenbergse Steenweg voor uitbreiding. Goed, de voorbije twee jaren waren economisch gezien geen grand-crujaren, maar we zijn wel geblokkeerd voor de toekomst.

Dat zijn toch zaken waar we een antwoord op moeten krijgen. In Het Nieuwsblad van 21 september stelt de Brugse schepen dat het de Vlaamse overheid is die aan zet is. De woordvoerder van Club Brugge zegt dat men al een tijdje bezig is met zaken uit te zoeken. De conclusie is dat het allemaal veel te lang duurt en dat u eigenlijk al in 2011 corrigerende acties had moeten ondernemen om een plan klaar te hebben dat rekening hield met de opmerkingen. Ik heb u gevraagd om die actie, maar die is er niet gekomen. U hebt meegewerkt aan ‘de trein der traagheid’ en aan het feit dat we in dat dossier geen meter vooruit zijn gegaan.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Minister-president, ik kan mijn collega voor een deel bijtreden. Het is inderdaad een heel moeilijk dossier, zoals u zegt, maar u bent wel de bevoegde minister om het GRUP af te leveren. Ik hoor van u excuses, vertragingen, dat de Raad van State rare redeneringen maakt. Ik vind dat u als bevoegd minister die een beslissing neemt in zo'n belangrijk dossier dat gepaard gaat met zoveel investeringen en waar de hele hoofdplaats van West-Vlaanderen op zit te wachten, zich daar niet zomaar van af kan maken.

Wat wil ik eigenlijk nog zeggen? Ik vind dat u opnieuw dezelfde fout maakt. Ik ga u misschien een beetje helpen, maar in het advies van de auditeur – ik heb dat goed gelezen – staat dat er eigenlijk maatwerk is gebeurd. Men citeert zelfs de krantenartikels waarin u aan het woord komt, waarin de adviseur van het regionaal sociaal-economisch overlegcomité aan het woord komt.

De minister wil weten wat de stad Brugge wil en waar de initiatiefnemer wil bouwen. Als hij niet op de juiste plaats wil bouwen, heeft het volgens hem geen zin dat GRUP op te stellen. In fine begrijp ik dat allemaal. In functie van de economische efficiëntie klopt dit. De minister van Ruimtelijke Ordening wordt echter geacht vanuit die zuivere ruimtelijke ordening te redeneren. Al die parafrasering moet hij inslikken. Daar mag hij geen woord over zeggen.

Het enige wat de minister van Ruimtelijke Ordening mag zeggen, is dat hij een stadion zal laten bouwen op de plaats met de beste ruimtelijke ordening. Dat is het antwoord. Hoe hij met zijn kabinet en met de administratie een motivering opbouwt, is een interne zaak.

Als de minister van Ruimtelijke Ordening dit allemaal uitbazuint, zal zijn beslissing de toetsing nooit doorstaan. De auditeur heeft vlakaf gesteld dat de voorzitter van het RESOC naar Brussel is getrokken om daar te melden welk economisch model en welke plaats de stad Brugge wil. (*Opmerkingen van minister Philippe Muylers*)

Minister, vandaag hebt u opnieuw verklaard dat u wilt nagaan wat de stad wil en dat u hierover vragen hebt gesteld. Wil de stad Brugge nog steeds dat voor Chartreuse wordt gekozen of wil de stad Brugge een andere locatie? U hebt dat bovendien ook aan de initiatiefnemer en aan Club Brugge gevraagd.

Zo werkt de ruimtelijke ordening echter niet. De planning is een zaak van algemeen belang. De planning is er niet voor twee initiatiefnemers. Er zijn veel partijen. De groenen willen dat het groen blijft. De mensen die een voetbalstadion willen, willen dat er daar een stadion komt. Als bevoegde minister moet u de belangen afwegen. U moet hiervoor uitgaan van de beste ruimtelijke ordening. U moet beslissen op welke plaats dit het best thuishoort.

Ik moet hieraan toevoegen dat het om een grijze zone gaat. U moet uw beslissing dan ook motiveren. In die motivering vermeldt u echter dat een project en een model op tafel liggen. U moet dit aan een goede ruimtelijke ordening toetsen. U moet verklaren waarom u niet voor de Blankenbergse Steenweg of voor De Spie hebt gekozen.

Volgens u is de reden dat de mobiliteit niet voldoende is onderbouwd. Er moet uitsluitel over de lightrail komen. Ik heb minister Schauvliege in verband met Uplace heel andere verklaringen horen afleggen. Zij heeft zich op de borst geklopt en gesteld dat het allemaal te ver gaat, dat dit allemaal niet kan en dat er op die manier geen enkel project meer kan worden uitgevoerd. Ze heeft toch een milieuvergunning voor Uplace afgeleverd.

Minister, in mijn ogen moet de politiek de politiek zijn. De politiek moet de beslissingen nemen waar Vlaanderen nood aan heeft. Het moet om een goede ruimtelijke ordening gaan. Al die randbeschouwingen moet u inslikken. Indien u dat niet doet, zal uw beslissing de toetsing door de Raad van State opnieuw niet doorstaan.

U hebt de kritiek van de auditeur van de Raad van State ook gelezen. Ik verzin dat niet. Het staat er letterlijk in. Ik vind zijn kritiek zelfs verregaand voor iemand die deel van de rechterlijke macht uitmaakt. Aangezien die kritiek er is, moeten we hier aandacht aan schenken.

De voorzitter: De heer Vanlerberghe heeft het woord.

De heer Jurgen Vanlerberghe: Voorzitter, ik wil even ingaan op wat mevrouw Van Volcem heeft verklaard. Ik wil me niet te diep in het dossier mengen, maar ik kan haar redenering begrijpen. Ik vind echter dat ze wat overdrijft. (*Opmerkingen van mevrouw Mercedes Van Volcem*)

Mevrouw Van Volcem, het is de eerste keer dat ik dat hoor doen. Het verrast me dan ook enigszins.

We kunnen vanuit een aanbodgedreven visie op de ruimtelijke ordening vertrekken. U gaat er blijkbaar van uit dat dit het enige mogelijke uitgangspunt is. Dat is uw stelling. De ruimtelijke ordening moet een aanbod voor een diverse schare aan activiteiten creëren. Die activiteiten moeten daar dan worden ingepast. Het maakt niet uit wat de betrokkenen hier eigenlijk van vinden. (*Opmerkingen van mevrouw Mercedes Van Volcem*)

Ik heb dat ook gelezen. Volgens mij is dat niet wat de Raad van State heeft gesteld. Aangezien ik net uit een andere commissie kom, heb ik slechts een gedeelte van het antwoord van de minister gehoord. Hij vertrekt vanuit een proces- of vraaggedreven visie op de ruimtelijke ordening. Ik begrijp dat beide benaderingen opties zijn. Ik ben het hiermee eens. Ik vermoed dat de minister niets anders heeft bedoeld.

Indien we vanuit de vraag van diverse actoren, het Brugse bedrijfsleven, de stad Brugge of Club Brugge, vertrekken, vormt dit de basis waarop we de ruimtelijke planning willen baseren. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening moet worden gegarandeerd. Ik zie niet goed in waarom de minister, indien hij vanuit een vraaggedreven visie wenst te vertrekken, daar geen uitspraken over zou mogen doen.

Hij moet er natuurlijk wel voor zorgen dat aan alle aspecten van een goede ruimtelijke ordening wordt voldaan. Indien blijkt dat dit niet kan, moet hij de vraagsteller, in dit geval de heer Verhaeghe, meedelen dat het op die plaats niet zal lukken om bepaalde redenen die allemaal grondig zijn onderzocht.

Ik heb ook nog een aanvullende vraag die breder dan het stadiondossier moet worden bekeken. De minister heeft als reden voor de vernietiging naar het mobiliteitsprobleem verwezen. Dat is ook wat ik uit het verslag kan opmaken. De garanties om bij de bouw van het stadion het mobiliteitsvraagstuk op te lossen, zijn onvoldoende aan bod gekomen. Ik zou hier een algemene bemerking bij willen maken.

Er is blijkbaar een zeker vacuüm over de wijze waarop de aanbevelingen in een plan-MER in de al dan niet bindende voorschriften in een RUP worden omgezet. Ik hoef geen details. Ik vraag me gewoon af of de administratie, met de uitspraak van de Raad van State in gedachten, minstens langs de hoofdlijnen een aantal andere lopende processen heeft nagekeken. De vraag is dan of er nog grote projecten lopen waarbij de aanbevelingen in het MER veeleer vrijblijvend in de voorschriften in het RUP zijn vertaald. Indien dit de lijn wordt, zullen dergelijke voorbeelden natuurlijk de honger wekken van mensen die op een procedureslag uit zijn.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Ik kan het haast niet beter formuleren dan de heer Vanlerberghe, wat me enigszins verbaast en tegelijkertijd wat teleurstelt. Mevrouw Van Volcem en ik zijn allebei gewezen schepenen van ruimtelijke ordening. In theorie heeft ze natuurlijk gelijk. Een schepen moet beslissen waar iets al dan niet kan. Dit gaat dan om een aanbodgerichte aanpak, zoals de heer Vanlerberghe het verwoordt. Dit is natuurlijk een theoretisch model. In de praktijk moeten we er steeds voor zorgen dat alle elementen in elkaar grijpen. Het aanbod moet aansluiten op de vragen die door de sectoren worden gesteld. Indien we hier geen rekening mee houden, maken we een louter theoretische oefening zonder enig maatschappelijk doel. De heer Vanlerberghe heeft dit alles al goed verwoord.

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Ik zou hier nog twee bemerkingen aan willen toevoegen. Ik wil vermijden dat de discussie hier ontaardt in een discussie over de wijze waarop we een GRUP moeten opstellen. Ik stel vast dat er weer zes jaar voorbij is gegaan zonder dat in verband met dit dossier iets is gebeurd. Ik wil de klemtoon leggen op het probleem in Vlaanderen. Het probleem is dat de trein der traagheid hier blijft rijden en dat er niets gebeurt. Dat mogen we niet uit het oog verliezen.

Halverwege oktober 2011, ondertussen al twee jaar geleden, heeft de auditeur van de Raad van State al laten verstaan dat het GRUP volledig zou worden vernietigd. We hadden toen al actie moeten ondernemen. Dat is een groot probleem dat in verband met veel dossiers terugkeert. Er wordt geen actie ondernomen en geen vooruitgang geboekt.

Er heeft zich hier net een discussie ontpopt. We moeten over dit tweede discussiepunt eerlijk zijn. We kunnen in een GRUP in de mate van het mogelijke rekening houden met de initiatiefnemers. We kunnen echter niet een GRUP op maat van iedereen schrijven. Als we dat zouden doen, zouden we er helemaal niet meer uit geraken.

Ik ga ervan uit dat iemand die voor de ruimtelijke ordening in een regio instaat, beslist welke zone voor industrie, voor recreatie of voor kmo's en ambachten geschikt is. Dat is de basis van het beleid inzake de ruimtelijke ordening. We kunnen niet op bepaalde spelers wachten en in functie van hun vragen een GRUP opstellen. Dat kan niet.

Ik maak even de sprong naar Uplace. Daar verloopt het wel op die manier. Ik vind het systeem perfide. We hebben een GRUP op maat van een ontwikkelaar geschreven. Later worden alle geesten wakker en schieten we het plan om andere redenen alsnog af. Ik zou liever een GRUP opstellen en consequent een strategie volgen waaruit blijkt wat we waar zien komen en welke activiteiten waar thuishoren. Dat lijkt me beter dan de private sector allerlei werk laten doen, studies laten uitvoeren en kosten laten maken om vervolgens te laten weten dat het omwille van de druk op de mobiliteit plots toch niet meer kan.

Uiteindelijk zou de Vlaamse Regering rechtszekerheid moeten creëren. De Vlaamse Regering mag niet bij de pakken blijven zitten. Ik blijf erbij dat dit veel te lang heeft geduurd. In 2011 is nagelaten al enige actie te ondernemen om nu al klaar te zijn. Nu luidt het dat het in 2011 niet is gelukt, maar dat het in 2013 zal lukken. Een GRUP is in grote lijnen een visie op de toekomst en een antwoord op de vraag hoe de overheid de ruimtelijke ordening in een

bepaalde regio ziet. In ondergeschikte orde biedt een GRUP een antwoord op de vraag welke grote actoren een plaats kunnen krijgen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik zal kort nog op een aantal opmerkingen reageren. De werkwijze verbaast me enigszins. Indien er geen vraag naar een nieuw stadion in Brugge zou zijn geweest, zouden we geen voorstel hebben gedaan. Ik kan me dat toch niet inbeelden. In dat geval zouden ze gewoon in het Jan Breydelstadion blijven voetballen. Er is in verband met het geheel een wisselwerking aan de gang.

Om die reden heeft de Commissie Versnelling Maatschappelijk Belangrijke Investeringsprojecten voorgesteld om aan complexe projecten te werken. Indien ik me niet vergis, is de filosofie heel anders dan wat daarnet naar voren is gebracht. De filosofie bestaat eruit vanaf het begin een draagvlak te creëren. De projectvergadering maakt hier deel van uit. De betrokkenen spreken samen over wat waar en op welke wijze mogelijk is.

We kunnen ook terugkeren naar een filosofie die inhoudt dat de overheid beslist. Er moet dan geen vraag zijn. Of we nu bedrijventerreinen willen of niet, ze zullen er komen. Er moet geen vraag naar bos zijn, maar de overheid zal beslissen hoeveel bos er op welke plaats zal komen.

Het moet om een wisselwerking gaan. Ik vind het eigenaardig dat dit hier zo zwart-wit wordt voorgesteld. (*Opmerkingen van mevrouw Mercedes Van Volcem*)

Volgens mij moeten we alles wat grijzer voorstellen. Ik ben het eens met de heer Vanlerberghe en met de heer Vandaele. Beiden hebben terecht vermeld dat het om een wisselwerking gaat. Natuurlijk worden beslissingen niet op maat van een bedrijf genomen. We moeten een draagvlak zoeken. We moeten de bestaande vragen beantwoorden. Dit alles moet natuurlijk binnen een kader passen.

Ik ben het er fundamenteel mee oneens dat we sinds 2011 niets zouden hebben gedaan. Zoals ik mijn antwoord al heb vermeld, heeft iedereen verklaard achter het initieel standpunt inzake Chartreuse te blijven staan. Iedereen vond het de beste beslissing daar een stadion te bouwen en heeft me gevraagd hierop te blijven staan. Ik moest de aflevering van een GRUP blijven verdedigen.

Voor elke definitieve goedkeuring wordt een GRUP aan de Raad van State voorgelegd. Zodra we over dat advies beschikken, houden we er ook rekening mee. Alvorens het GRUP definitief ter goedkeuring voor te leggen, houden we rekening met de adviezen van de Raad van State. De Raad van State controleert de goedgekeurde GRUP's. Blijkbaar worden nadien toch nog GRUP's vernietigd.

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Minister, ik heb aandachtig naar uw antwoord geluisterd. Ik ben het niet eens met u. Volgens u moet er een draagvlak zijn. Dat begrijp ik. Het vinden van een draagvlak hoeft echter geen zes jaar te duren. Indien de sociale partners binnen een onderneming zes jaar nodig hebben om tot een overeenkomst te komen, is het bedrijf ondertussen economisch al lang overleden. Ik begrijp dat u een draagvlak wilt zoeken. Dat mag en kan echter geen zes jaar duren. Dat is een slecht voorbeeld van het Vlaams beleid en een bevestiging van de trein der traagheid die de politiek in Vlaanderen bindt.

U hebt verklaard dat u geen voetbalstadion kunt plannen op een plaats waar de betrokkenen niet heen willen. We spreken hier echter ook over een visie. Dat wordt van een minister verwacht.

Ik ga niet vaak naar het Jan Breydelstadion. Af en toe word ik eens uitgenodigd. Als ik niet om 18 uur al in de VIP-loges moet zijn, vind ik het haast onmogelijk om het stadion op een treffelijke wijze te bereiken. Iedereen kan zien dat het stadion in Brugge niet goed is gelegen. Het ligt midden in een woonzone en het is slecht bereikbaar. Voetbal is, of we er nu voor of

tegen zijn, enigszins een moderne tempelactiviteit. Het past niet dat een stadion door woonzones met kleine straatjes en kruispunten worden omgeven. Een GRUP vergt een visie. Uiteindelijk moeten we voor een toekomstige ligging zorgen. We moeten over die ligging beschikken als we vaststellen dat het door de belasting van de woonkern op de huidige plaats niet meer mogelijk is.

Minister, ik vind dat u op geen enkel ogenblik tijdens de discussie hebt meegedeeld wat u sinds september of oktober 2011 concreet hebt gedaan. Ik heb hier geen shortlist gekregen van de acties die op het vlak van mobiliteit zijn ondernomen. Ook wat de mogelijke loskoppeling van de bedrijventerreinen aan de voetballocatie betreft, heb u geen initiatief genomen. Ik heb van u geen chronologische lijst gekregen van wat is gedaan in oktober 2011, in december enzovoort. Ik heb van u geen concreet antwoord gekregen, alleen een politiek antwoord. Ik heb geen shortlist gekregen van de concrete acties die u hebt ondernomen. Op die drie vlakken kan ik u geen krediet geven. Dat wordt van mij misschien wel niet gevraagd. Ten eerste moet het geen zes jaar duren om een draagvlak te creëren. Ten tweede bent u de persoon die een visie moet hebben op ruimtelijke ordening en zeggen waar u in de toekomst een stadion ziet. Ten derde zie ik geen enkele concrete actie, ondanks mijn actuele vraag in oktober 2011. Sinds 2011 zie ik, behalve misschien eens een koffieklets met een paar actoren in Brugge, geen concrete acties.

De voorzitter: Minister, ik veronderstel dat we deze discussie nog zullen voortzetten als we het decreet op de complexe investeringsprojecten krijgen, want het is daar dat we de brede verkenningsfase veel meer ruimte moeten geven om komaf te maken met de decide-and-defendaanpak van vandaag. We hebben in de commissie-Sauwens besproken dat een brede verkenningsfase tot een draagvlak kan leiden. Ik ben het ook met collega Sabbe eens dat een draagvlak geen zitvlees mag worden. De bedoeling van de brede verkenningsfase in het decreet op de belangrijke investeringsprojecten is juist om een draagvlak te vinden om sneller de besluitvorming te kunnen doorlopen. ‘Sneller door beter’, zoals we onze resolutie destijds hebben genoemd, moet nog altijd het leitmotiv zijn. Maar zoals gezegd, pikken we die draad weer op als we het decreet op de complexe investeringsprojecten behandelen.

De interpellatie is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Jurgen Vanlerberghe tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het plan van aanpak voor het wegwerken van overbodige tracés en bufferstroken - 2325 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Vanlerberghe heeft het woord.

De heer Jurgen Vanlerberghe: Minister, in uw beleidsnota lezen we, naast heel wat andere zaken, dat u snel werk wilt maken van het wegwerken van tracés en bufferstroken op de gewestplannen voor infrastructures die niet meer zullen worden gerealiseerd. Voor het wegwerken van grafische overlappings van tracés en bufferstroken zou u aan uw administratie de opdracht geven om samen met alle andere betrokken administraties – zo zijn er wel wat – een plan van aanpak voor te bereiden, om dat dan zo snel mogelijk naar de Vlaamse Regering te brengen. Het voornemen om tracés en bufferstroken weg te werken, staat ook in het regeerakkoord. Enige tijd terug hebt u dat nog eens bevestigd aan collega Keulen.

Het plan van aanpak moet een aantal praktische zaken gaan regelen, onder meer het vastleggen van criteria die zullen worden gehanteerd om een tracé- of bufferstrook te beschouwen als niet meer te realiseren. Naar aanleiding van het recente debat in de commissie Mobiliteit over het Schipdonkkanaal bleek nogmaals welk een zware hypothec bufferstroken kunnen leggen, niet enkel op de eigendom door het verhaal van afstand van

meerwaarde, maar zelfs – dat zal wel gekoppeld zijn aan de spreekwoordelijke baksteen in de maag – op het geestelijk welzijn van heel wat van de eigenaars die worden getroffen door bijvoorbeeld een rooilijn. De wetenschap dat de overheid vroeg of laat, en zonder al te veel pardon – zo wordt het toch gepercipieerd – beslag kan leggen op een deel van een eigendom, zorgt bij veel eigenaars voor een latente ongerustheid. Zeker de afstand van meerwaarde, die door heel wat administraties wordt gevraagd wanneer mensen een woning willen renoveren, leidt er niet toe om die ongerustheid te milderen.

Minister, hebben de betrokken administraties reeds een plan van aanpak uitgewerkt om die tracés en bufferstroken weg te werken op plaatsen waar de infrastructuur niet meer zal worden gerealiseerd? Wat zijn precies de criteria waar u naar verwijst in uw beleidsnota om die actie te kunnen realiseren? Binnen welke termijn zal uitvoering worden gegeven aan het regeerakkoord wat betreft het wegwerken van de overbodige tracés en bufferstroken?

Mijn laatste vraag vloeit voort uit het debat omtrent het Schipdonkkanaal, namelijk de suggestie om voor de tracés en de bufferstroken die dan behouden blijven na de volledige screeningsronde, rechtszekerheid – je kunt natuurlijk zeggen dat men nu ook rechtszekerheid heeft – en geestelijk welbevinden te bezorgen aan de betrokken burgers en te bekijken of we geen vervaldatum kunnen plakken op de periode binnen welke een afstand van meerwaarde kan worden geëist door de overheid. Zo weten bedrijven en burgers in de toekomst veel duidelijker waar ze aan toe zijn. Dat zou een niet onterechte vraag kunnen zijn. Ik heb er begrip voor dat rooilijnen behouden blijven, maar of daarom die mensen gedurende 15 tot 25 jaar in onzekerheid moeten leven? Men zou evengoed een bepaalde termijn kunnen afspreken. Naderhand blijft de bufferstrook van kracht en de overheid kan nog altijd ontegenen, maar de eigenaar heeft dan toch een beter comfortniveau.

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Voorzitter, ik denk dat de heer Vanlerberghe deze problematiek heel terecht op de kaart zet. In die tracés op al onze gewestplannen samen zijn er een drietal categorieën: tracés van projecten die ondertussen gerealiseerd zijn, tracés van projecten waar nog altijd over nagedacht wordt of ze ooit zullen worden gerealiseerd en tracés waarvan men ondertussen definitief weet dat ze nooit zullen worden gerealiseerd omdat er ondertussen een alternatief is of iedereen weet dat het nooit zal worden gerealiseerd. Als ze dan voorkomen op gewestplannen die nooit meer in herziening zijn gesteld voor die tijd, en daarna komt een andere aanpak die niet meer helemaal gebiedsdekkend is, dan blijven die tracés daar liggen als een soort afval in onze ruimtelijke planning. Ik moet vaststellen dat in het verleden op vragen die zijn gesteld aan het gewestelijke niveau om die tracés op te ruimen, negatieve antwoorden zijn gegeven. Dat is dus niet gedaan. Er zijn gemeentebesturen die zelf initiatief hebben genomen – ik ben er trots op dat mijn gemeente een van hen is – om dergelijke tracés die tot niets meer dienen, op te ruimen via een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan. Het is wel schrijnend dat bij eenzelfde tracé, dat tracé wordt opgeheven tot aan de gemeentegrens en in de volgende gemeente, waar men daar minder van wakker ligt, datzelfde tracé niet wordt opgeheven. Je krijgt vandaag fragmentaire tracés die niet meer volledig zijn, maar die in sommige gemeenten zijn opgeheven.

Ik kijk belangstellend uit naar de initiatieven van de minister of de plannen ter zake. Ik zou u willen meegeven dat als er initiatieven komen om dat op te ruimen en u de gemeenten gaat vergoeden die uw werk al hebben gedaan, er geen interesten verschuldigd zijn op de prefinanciering.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Mijn verzoek is om eens met minister Crevits samen te komen. Zij vraagt studie na studie na studie en neemt ook geen beslissingen in dat heel belangrijke dossier dat ook tot een stilstand leidt in de groei van de haven, maar dit terzijde. Ik dacht dat zij nu bezig is – tenzij ik me vergis, maar ik heb er zelf thuis een brief van

gekregen – met een nieuw plan voor rooilijnen en zal bekijken of die reserveringsgebieden nog wel moeten blijven gehandhaafd in het hele gewestplan. Minister, ik wil u vragen wat de stand van zaken is en wat uw visie daarop is.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, ik ga akkoord met de heer Vanlerberghe dat het opheffen van reservatiestroken in een aantal gevallen nuttig kan zijn, maar we moeten daar toch zeer voorzichtig mee omspringen. De naam van minister Crevits is al een paar keer gevallen. Deze zomer nog, begin juli, was er een commissievergadering waarin minister Crevits heeft gevraagd om toch bijzonder op te passen met het opheffen van die reservatiestroken.

Ik denk ook dat het in een aantal gevallen getuigt van een visie en van toekomstgericht denken dat je potentiële tracés en buffers wel degelijk bewaart. Natuurlijk is er altijd een grijze zone en kun je erover discussiëren, maar je hanteert dan een soort voorzorgsprincipe, want voor je het weet, wordt een perceel bebouwd en blokkeert dat een project dat van algemeen belang kan zijn in de toekomst, zeker in dat dichtbevolkte en dichtbewoonde land van ons. Een zeer zorgvuldige afweging lijkt me nodig alvorens je tracés of buffers schrapt.

Ik kom collega Vanlerberghe natuurlijk zeker tegemoet dat er milderende maatregelen kunnen komen voor mensen die daar echt hinder van ondervinden, hoewel je dat dan ook bijzonder goed moet bekijken, want soms weet men wel waar men aan toe is op het moment dat men een aankoop doet. Maar goed, ik ben het met collega Vanlerberghe eens dat er in bepaalde gevallen milderende maatregelen worden getroffen voor mensen die daardoor worden gehinderd.

We hebben het nu over buffers en tracés in de planning. Er is ook winst te halen uit het weghalen van bepaalde infrastructuren die nog ergens liggen maar die niet meer gebruikt worden. We hebben een aantal voorbeelden in onze streek. Ik kijk naar de West-Vlaamse collega's, die hier in de meerderheid zijn. Zo zijn er de spookbruggen in Varsenare die daar na jaren zijn weggehaald en waar men op die plek een andere bestemming kan geven. Telkens als ik vanuit Brussel de afrit Jabbeke neem, zie ik een hele lange strook, de oude afrit, waarvan je denkt: moet die daar blijven liggen, kan die niet op een of andere manier opnieuw worden gebruikt? Dat is een ander aspect. Dat zit natuurlijk buiten de planning, want dat zijn dingen die er liggen en al uitgevoerd zijn, maar waarmee misschien ook nog wel wat mogelijk is.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Men denkt nogal snel aan weginfrastructuur, maar het is ruimer. De tracés kunnen ook voor kanalen, spoorwegen, leidingen, straten en dergelijke meer dienen. Dan zie je dat er heel wat administraties, departementen en partners op verschillende niveaus bij betrokken zijn.

Als je de oefening maakt over het nut van een tracé aangeduid op het gewestplan, dan moet je verschillende overwegingen meenemen. Vooreerst kan een tracé mogelijk zijn betekenis verliezen vanuit een Vlaams perspectief, maar daarom nog niet op lokaal vlak. Je moet daar nog rekening mee houden. Ten tweede hebben de tracés aangeduid op gewestplannen weliswaar al een zekere leeftijd, maar dat wil dan nog niet zeggen dat de initiële logica achter het tracé en de keuze niet meer valabel zou zijn. U hebt het gezegd in uw tweede optie, mijnheer Ceysens: sommige kunnen misschien ooit nog valabel zijn. Daarnaast spelen ook elementen als de relatie met het ruimtelijk beleidskader op Vlaams niveau, het mogelijk gebruiksnut voor andere types infrastructuur of het bundelingsprincipe een rol bij het beoordelen van een op het gewestplan aangeduid tracé.

Zoals mevrouw Van Volcem en de heer Vandaele ook al hebben gezegd, heeft minister Crevits het belang en de gevoeligheden van reservatiestroken en de afweging om ze al dan

niet te schrappen, reeds aangehaald in de vergadering van de commissie Mobiliteit van 4 juli van dit jaar. Zoals ik zojuist heb gezegd, gaat het dus niet enkel over de afweging van het al dan niet schrappen van het tracé. De realisatie van bijvoorbeeld de A102 is er sneller gekomen door het feit dat het initiële tracé was ingetekend op het gewestplan. Dat is lang geleden ingetekend, en kon nu nog snel worden gerealiseerd omdat het was ingetekend.

Bovendien stel ik vast dat in een aantal belangrijke planprocessen de noodzaak aan een nieuw wegtracé duidelijk is geworden zonder dat er een concreet wegontwerp voorhanden was. Zo denk ik bijvoorbeeld aan de AX in Zeebrugge en de NX in de haven van Antwerpen, waar ervoor geopteerd werd om een nieuwe reservatiestrook in te tekenen in het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan. Bij de administratie kan desgewenst de lijst opgevraagd worden van de reservatiestroken die nog aangeduid staan op de gewestplannen.

Wegens de complexiteit heeft mijn administratie ervoor gekozen om planproces per planproces en in overleg met de betrokken administraties en partners – het is duidelijk dat de administratie van minister Crevits hiervoor heel belangrijk is – na te gaan of er een tracé moet worden aangepakt of niet. De problematiek van het wegwerken van overbodige tracés en bufferstroken werd bijgevolg geïntegreerd binnen de verschillende planningsprocessen, zowel de infrastructuurgerichte processen, als bijvoorbeeld ook de afbakeningsprocessen van stedelijke gebieden of havens.

Waar het duidelijk is en waar de betrokken administraties en partners akkoord gaan, wordt in het betrokken gewestelijk planningsproces de reservatiestrook geschrapt, los van het uiteindelijke doel van het proces. Het is zoals de heer Ceyskens zei: als het duidelijk is dat het niet meer nodig is en iedereen is het ermee eens, dan wordt het geschrapt.

Ik geef enkele voorbeelden. Zo vloeit het momenteel nieuw lopende planningsproces voor de oostelijke tangent in Sint-Niklaas voort uit het afbakeningsproces van het regionaalstedelijk gebied Sint-Niklaas.

In de momenteel opgestarte procedures voor de afbakeningen van de regionaalstedelijke gebieden van Leuven en van Hasselt-Genk werd deze problematiek ook onderzocht, maar daar bleek dat er geen planningsinitiatief noodzakelijk was. Hetzelfde kan gesteld worden voor het RUP van zeehavengebied Antwerpen-Waaslandhaven fase 1.

Dezelfde werkwijze wordt momenteel toegepast voor het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor de missing link N60, waar in één beweging de bestaande reservatiestrook wordt geschrapt en het nieuwe tracé wordt vastgelegd.

Nazicht van provinciale en gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen leert dat er op dezelfde wijze wordt gewerkt.

De manier waarop planningsmatig wordt omgegaan met de overtollige tracés en bufferstroken, heb ik al naar voren gebracht. Om de problematiek bij het verlenen van stedenbouwkundige vergunningen te kunnen beoordelen, werd in de Vlaamse Codex een artikel 4.3.8, paragraaf 2, tweede lid ingeschreven. Daarin staat dat als uit de adviezen van de bevoegde instanties blijkt dat de reservatiestrook niet binnen de vijf jaar na afgifte van de vergunning zal worden aangewend voor de realisatie van de infrastructuur, een stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend. Maar er staat ook bij dat indien later, dus na het verstrijken van de termijn van vijf jaar, blijkt dat de reservatiestrook toch wordt gerealiseerd, er geen rekening zal worden gehouden met de waardevermeerdering van de uitgevoerde werken. Dus als er een weg wordt ingetekend, maar die komt er niet, mag een bouwvergunning gegeven worden. Als tien jaar daarna wordt beslist tot onteigening, dan mag geen rekening worden gehouden met de meerwaarde.

Het is moeilijk om er een termijn op te plakken omdat we het zullen doen in functie van de concrete planningsprocessen. We moeten per tracé bekijken waar er overbodige tracés en bufferstroken zijn. Over heel wat reservatiestroken bestaat vandaag geen consensus over het

al dan niet schrappen ervan en dient er nog bijkomend onderzoek te gebeuren door de verschillende betrokkenen op de verschillende niveaus. Er lopen momenteel een viertal processen waarin de afweging over het schrappen van de reservatiestrook gebeurt.

Ik denk dat we twee zaken duidelijk moeten onderscheiden: het al dan niet behouden van een reservatiestrook enerzijds en de manier waarop we omgaan met het toestaan van werken aan woningen en bedrijven en met afstand van meerwaarde anderzijds. De onzekerheid van eigenaars vloeit niet zozeer voort uit de meerwaarderegeling, maar uit de ligging op de reservatiestrook. De regeling over de afstand van meerwaarde beïnvloedt veeleer de beslissing om al dan niet te investeren, maar vooral de onzekerheid op lange termijn maakt het moeilijk.

Deze twee verschillende problemen vragen een onderscheiden aanpak. Het aspect onzekerheid kunnen we ten gronde enkel opvangen door op een doordachte manier met reservatiestroken om te gaan, en daarbij ook een evenwicht te vinden – maar dat is het moeilijkste – tussen privaat en publiek belang. Stroken die we niet nodig hebben, moeten we schrappen, en we doen dat ook in de mate van het mogelijke, dat heb ik al toegelicht. Er zijn een reeks reservatiestroken die we wel moeten behouden, dat heeft ook minister Crevits in juli al onderstreept.

Het tweede aspect is dat van investeringen en van de meerwaarderegeling. Minister Crevits heeft in de eerder vermelde commissievergadering gesteld dat ze dit verder met mij wou bekijken. Ik ben zeker bereid om dit te doen en zal het met haar opnemen.

Gezien de complexe overwegingen bij het in beschouwing nemen van een mogelijke schrapping en het gegeven dat de initiële logica achter die tracés dikwijls nog valabel is, lijkt het invoeren van een vervalregeling niet de juiste weg. We moeten hierbij ook beseffen dat indien er in een aantal gevallen geen afstand van meerwaarde zou worden gevraagd, de factuur voor sommige werken die nu om budgettaire redenen niet op korte termijn uitgevoerd worden, alleen maar stijgt als die realisatie er wel komt. Het gaat dus weer over het afwegen van privaat en publiek belang. Vandaag worden sommige tracés nog niet uitgevoerd omdat ze op dit moment nog te veel kosten of niet de hoogste prioriteit hebben. Daar vanuit een algemene regel toestaan dat er wel op kan worden gebouwd, zou een hypotheek leggen op de toekomstige keuzes.

Alles bij elkaar is dit een genuanceerd verhaal. Uiteraard zal ik dit, zoals mevrouw Van Volcem heeft gesuggereerd, samen met minister Crevits verder uitwerken.

De voorzitter: De heer Vanlerberghe heeft het woord.

De heer Jurgen Vanlerberghe: Voorzitter, minister, ik dank u voor het antwoord, maar ik heb twee bedenkingen. In hoofdlijnen, en zelfs in meer, volg ik u in de redenering dat het een genuanceerd verhaal is en dat het zeker niet de ambitie mag zijn om nu rap reservatiestroken te schrappen omdat dat hip zou zijn.

Ik hoor dat u voor een procesmatige aanpak kiest, dat daar waar de planningsprocessen op de tafel liggen, de oefening grondig gebeurt. Ik vrees dat we daarmee een aantal problemen die we vandaag zouden kunnen oplossen, niet oplossen. Ik verwijs naar de categorie die de heer Ceysens vermeldde, namelijk die van de reservatiestroken waarvan we weten dat we ze nooit meer zullen benutten, tenzij misschien over 150 jaar.

Ik geef een concreet voorbeeld. Er is de reservatiestrook langs de N331, een gewestweg tussen de mooie dorpjes Kimmel en Nieuwerkerke. Die reservatiestrook werd destijds wellicht ingetekend door een heel ambitieuze ingenieur van wat toen nog Bruggen en Wegen, of nog iets anders, heette, want die biedt de mogelijkheid om van een normale gewestweg met twee rijvakken een expresweg met vier rijvakken en een gescheiden middenberm te maken – het is best wel een brede reservatiestrook, maar u zult me de dichterlijke overdrijving vergeven.

Langs die gewestweg werd ondertussen een fietspad aangelegd, met steun van het fietsfonds. De provincie heeft het fietspad aangelegd, Vlaanderen werd erbij betrokken. De woningen

die langs het fietspad gelegen zijn, zijn nog altijd door de rooilijn geslagen, ze worden nog altijd geconfronteerd met de vraag naar afstand van meerwaarde. Nochtans heeft geen enkel weldenkend burger op eender welk bestuursniveau, lokaal, provinciaal of Vlaams, nog maar het idee dat er op die specifieke plaats ooit meer zal gebeuren dan wat er nu is gebeurd. Geen enkel weldenkend bestuurder zal het trouwens in zijn hoofd halen om die woningen te onteigenen, om daar twee bijkomende parkeerplaatsen aan te leggen of een gracht, veel meer kun je daar niet doen.

Het dorpje Kemmel is momenteel niet vervat in een planproces. Het ligt in het buitengebied. De kans dat daar binnenkort veel grote planinitiatieven worden genomen, is niet zo spectaculair groot, behalve misschien een groen RUP door de provincie voor de omgeving van de Kemmelberg, maar dat valt dan wellicht buiten de focus.

Als we het puur koppelen aan ruimtelijke planprocessen, laten we toch wat ruimtelijk afval over in onze plannen. Het zou toch goed zijn dat minstens aan het overleg met minister Crevits en eventueel met andere betrokken ministers de conclusie kan worden gekoppeld dat ook bij andere investeringsprojecten die oefening meteen wordt meegenomen en er eventueel een lichte procedure voor wordt gemaakt, zodat we geen zwaar ruimtelijk planproces door moeten om die zaken te schrappen.

Wat de afstand van meerwaarde betreft, volg ik u niet helemaal. U stelt dat veeleer het feit dat die reservatiestrook er ligt, het simpele feit dat een woning door een rooilijn geslagen wordt, voor onrust zorgt, veel meer dan de afstand van meerwaarde. Dat durf ik persoonlijk een beetje te betwijfelen. Niemand wordt graag onteigend, alleen denk ik dat algemeen wordt beseft dat de overheid voor onteigening meestal wel een correcte prijs betaalt. Ik ken persoonlijk zelfs mensen die heel blij zijn dat ze in het verleden ooit onteigend zijn, dat heeft hen financiële mogelijkheden gegeven die ze anders nooit hadden gehad. Wel is het een feit dat niemand erop zit te wachten.

Wanneer je geslagen wordt door een rooilijn, heb je een dubbel probleem: je wordt geconfronteerd met de onaangename vaststelling dat de overheid je onteigent, weliswaar tegen een vergoeding, maar daarbij krijg je slechts een gedeeltelijke vergoeding. Dat weegt veel zwaarder door bij heel wat eigenaars dan enkel het idee dat ze ooit onteigend kunnen worden, want de waarheid is dat we allemaal het risico lopen onteigend te worden, de mensen die geslagen worden door een rooilijn net iets meer dan iemand anders. Ik woon in het centrum van onze stad. Als ooit een slimmerik denkt dat hij een onteigeningsplan moet maken voor een woonblok waar mijn woning staat, kan dat in theorie ook gebeuren.

Die vervaltermijn zou niet zozeer het tracé zelf moeten bevatten. Het lijkt me logisch dat we de mogelijkheid laten om twintig, dertig, vijftig en wellicht meer jaar vooruit te kijken. Maar we zouden toch binnen een redelijke termijn aan eigenaars moeten zeggen dat zij niet blijvend het slachtoffer moeten zijn van het feit dat de overheid geen tijd of geen geld heeft, nog geen zin of geen nood voelt om het project te realiseren. In de praktijk leidt dat toch ook wel eens tot situaties waar we niet trots op moeten zijn.

Ik geef nog een ander voorbeeld, om af te ronden. Het al even mooie dorpje Hoogstade, deelgemeente van Alveringem – waar onze goede collega mevrouw Godderis poogt om de burgemeester wat meer aan armoedebeloid te laten doen via het Plattelandsfonds, waarmee ik even verwijs naar de vorige commissie – wordt doorgesneden door de N8, de verbinding tussen Ieper en Veurne. Er is intussen een algemene consensus dat een omleidingsweg rond Hoogstade zal worden gelegd. Als u door dat dorpje rijdt, zult u met mij vaststellen dat heel wat woningen langs de N8 er eerder belabberd bij liggen, natuurlijk omdat die in het verleden allemaal geslagen werden door een rooilijn. Dat bouwkundig verval van het dorp is al vijftien of twintig jaar aan de gang. Uiteindelijk zegt de overheid dan: weet je wat, we doen het anders, we leggen een ring rond het dorp. Er is dan een heel negatief effect geweest. De overheid had beter gezegd: na tien of vijftien jaar zouden we het eigenlijk moeten weten, goed, we weten het nog altijd niet, als u dus verbeteringswerken of verbouwingen uitvoert –

waarbij ik akkoord ga dat het niet om nieuwe bouwwerken gaat – zal de overheid instaan voor een correcte vergoeding. Die oefening moeten we toch eens maken. Ik ben het met u eens dat er een kostprijs aan vasthangt.

De heer Lode Ceysens: Minister, dank u wel, ik denk dat u in uw antwoord terecht pleit voor nuance. Daarom had ik in mijn vraag al het onderscheid gemaakt tussen drie verschillende categorieën. Die zeer grote voorzichtigheid is meer dan terecht als het gaat over tracés waar nog ooit een mogelijkheid zou kunnen zijn dat er iets moet worden gerealiseerd. Ik ga daar voor 100 procent mee akkoord. Minister Crevits is dan uw eerste gesprekspartner. Het zou inderdaad een onvergeeflijke fout zijn als vandaag in ons complex landschap van procedures een project een heel nieuwe procedure zou moeten doorlopen omdat we te vroeg een tracé hebben opgeheven. Dat ben ik volmondig met u eens. Alleen zal minister Crevits in uw gesprek ook tracés kunnen aanduiden waar een project al lang gerealiseerd is op een alternatief tracé of waar het bestaande tracé al gefragmenteerd is omdat gemeentebesturen in hun gebied dat tracé al hebben opgeheven.

U zegt dat gemeente- en provinciebesturen vandaag gelijktijdig met de realisatie van het nieuwe project de oude tracés opheffen. Ik zou zeggen dat het zo moet. Het is minder dan tien jaar geleden dat het daadwerkelijk niet zo was. Als toen aan het Vlaamse Gewest werd gezegd dat het tracé overbodig was en gevraagd werd om het op te heffen, werd er duidelijk gezegd dat men dat niet zou doen. Als de provincie toen een planningstracé opzette om het project te realiseren, wilde ze niet gelijktijdig de rest van het tracé opheffen. Vandaag zijn er tracés die totaal overbodig zijn geworden en waarover volledige consensus bestaat. Vlaanderen kan snel actie ondernemen om die planologische vervuiling op te ruimen.

Minister, ik hoop dat u snel een initiatief zult nemen en dat u dat niet zult laten afremmen door de discussie over de andere tracés, want ik zou pleiten om daarvoor de grootst mogelijke voorzichtigheid aan de dag te leggen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■